СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXIII. Ч. 290. Джерзи Сіти, Н. Дж., понеділок, 14. грудня, 1925. VOL. XXXIII. No. 290. Jersey City, N. J., Monday, December 14. 1925. THREE CENTS

Проєктують дещо звільнити іміграційні обмеження.

ВАШИНГТОН, 11. грудня. — Конґресмен Сол Баум вніс у палаті послів проєкт на зміну іміґраційного закона в тому напрямі, щоби допускати до Злучених Держав европейських женщин, що займаються домашною службою що найменче один рік до свого приїзду в Америку та хочуть віддатися службі в Америці що найменче через три роки по своїм приїзді в Америку. Таких женщин малоби допускатися понад іміґрантську квоту.

За причину свого проєкту внескодавець подає брак домашної служби, яка має даватися відчувати тепер в Злучених Державах. Він каже, що з сього закона не прийшлаби ніяка шкода для американських робітниць. Допускати малобися лишень білих; люди чорної й жовтої раси малиби бути виключені від прав сього закона.

СТУДЕНТИ ДОМАГАЮТЬСЯ ПРИСТУПЛЕННЯ АМЕРИКИ ДО СВІТОВОГО СУДУ.

ПРИНСТОН, Ню Джерзі, 11. грудня. — Нині отворено тут конференцію союза студентських організацій Америки для справи світового суда.

Отвираючи конференцію, предсідатель організації виголосив промову, в котрій він домагався допущення молодежи до близчої участи в політичній роботі краю. Сю промову приняли учасники з незвичайним одушевленем. Опісля пішла дебата межи сенатором Ленрутом а адвокатом Даровом щодо приступлення Злучених Держав до світового суду. Сенатор говорив за приступленнем, Даров проти. Конференція ухвалила подаваляючою більшостю резолюцію за приступленнем.

ГУБЕРНАТОР СМИТ ПОМИЛУВАВ КОМУНІСТА.

ОЛБАНІ, Ню Йорк, 11. грудня. — Нюйорський стейтовий губернатор Смит помилував комуніста Бенямина Ґитлова, бувшого стейтового посла, котрого суд засудив був в 1920. році на 10 до 20 літ вязниці за „кримінальну анархію". Губернатор каже, що на його думку Ґитлов був достаточно покараний.

ОБВАЛ ДАХУ ТЕАТРУ.

ВИЛМИНГТОН, Делавер, 11. грудня. — В театрі Плейґавз обвалився підчас представлення дах над сценою. Румовище даху звалилося на сцену, на котрій тоді було 60 людий. Троє з них вийшло з тяжкими покаліченнями, а 12 лекше. Менаджерови театру вдалося лишень з трудом успокоїти публику та запобігти поляці.

ВНУК НАЙБОГАТШОГО ЧОЛОВІКА АМЕРИКИ ПРАЦЮВАВ НА СЕБЕ В ШКОЛІ.

НЮ ГЕЙВЕН, Конектикат, 11. грудня. — Стипендію імени Джеймса Гогена дістав сього року Джан Ракефелер Прентис, 22-літний син сестри Джана Д. Ракефелера, найбогатшого чоловіка Америки, котрий удержувався через цілу школу власною працею, працюючи яко телефоновий оператор, тощо. Питаний газетярами, чому він не хотів брати допомоги від родини, він не хотів виявити, чи він посварився з родиною; він сказав, що йому просто хотілося працювати на себе самого.

ЗДЕРЖАНО ВИРОК СМЕРТИ НА ЖЕНЩИНУ.

ОСИНИНГ, Ню Йорк, 11. грудня. — Начальник місцевої стейтової тюрми дістав зі суду повідомлення, що вирок смерти виданий на паню Фені Совпер, котрий мав бути виконаний дня 3. січня 1926. року, має бути здержаний, бо суд постановив повести проти неї другу розправу.

Паню Совпер засуджено на смерть за застрілення в сні свого третого мужа Гарі Совпер, заступника шерифа повіту Есекс.

ПРОЄКТ ЗМІНИ КАЛЕНДАРЯ.

НЮ ЙОРК, 1.1 грудня. — Спеціяльний комітет для справи упрощення календаря, який утворило товариство купців, почав нині публичні пересухання в сій справі. Зараз на першому засіданню предложено йому цілий ряд радикальних проєктів. Всі проєкти можна розділити на дві групи: одна група радить поділити рік на чотири части, а друга на 13 місяців. Один проєкт радив починати наново рахубу років від 1927. року, так щоби той рік був 1-им. Один проєкт радить поділити рік на 10 місяців, кождий місяць на 6 тижнів, а кождий тиждень на 6 днів. Всіх проєктів покищо предложено 137.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК ПРИ ПРАЦІ.

НЮ ЙОРК, 11. грудня. — На будові при 47-ій Вулиці завалилася повала. Під румовища попало 9 людий, з котрих один погиб на місци, а другі вийшли з тяжчими та менчими ранами. Поліція та пожарна сторожа через 6 годин працювала поспішно з напруженнем усіх своїх сил, поки добула присипаних зпід румовищ. Лікарі за той час кормили двох присипаних плинною стравою.

ЖІНОЧІ ЗАПОМОГОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗІ СТРАЙКОВОГО ОКРУГА ВІДКЛИКАЮТЬСЯ ДО ГУБ. ПИНШОТА.

ВИЛКС-БАРЕ, ПА., 11. грудня. — Жінки, що є членами в запомогових організаціях в окрузі твердого вугля в Вилкс-Баре, Скрентоні та других містах долини Вайоминґу, зібралися тут на вічу й ухвалили вислати до губернатора пенсилвенійського стейту Пиншота петицію, в якій просять його помогти закінчити вуглевий страйк.

Петиція перечисляє докладно всі нужди, які мусять переходити родини страйкарів, ба навіть родини нестрайкарів. Вони кажуть, що серед страйкарів панує брак їди й топлива, що всюди дається відчувати велика нужда, та що вона буде ще більша, як уряд не постарається довести до закінчення страйку. В кількох місцевостях заряди шкіл мусіли завісити науку, бо юнь [illegible] відмовилася доставляти [illegible] вугля.

Старокраєва Рідна Школа апелює о поміч до американських Українців.

Обєднанне Українських Організацій в Америці одержало отсю каблеґраму зі Львова:

„Рідна Школа в Галичині в дуже скрутному положенню. Просимо о негайну допомогу і видатну збірку на Різдвянний Дар, щоб виратувати Рідну Школу з теперішньої скрути.

Бр. ЯНІВ, голова У. П. Т.

УКРАЇНСЬКИЙ АРХІВ.

Президія ВУЦВК-ту і Рада Народніх Комісарів затвердили постанову про Центральне Архівне Управління УСРР та про його місцеві органи. Згідно з цею постановою до завдань Центрархівуправління входять: загальне завідування та керування всією архівною справою на Україні, концентрація архівних матеріялів в установах Центрархівуправління, продаж архівних матеріялів, що не належать до зберігання та видавання архівних матеріялів і наукових праць, що ґрунтуються на архівних даних. Центрархівуправління ділиться на два відділи: Архівознавство та Адміністративно-організаційний. Органами Центрархівуправління є Головне Архівуправління молдавської автономної республики та Окружні Управління при Окружних Виконавчих Комітетах".

ЮВИЛЕЙ ДРУКАРСЬКИХ РОБІТНИКІВ.

50-літний ювилей праці обходило у Львові дня 14 м. м. сімох друкарських робітників, а саме пп. Йосиф Гузар (з друкарні Вид. Сп. „Діло"), Рудольф Гавлер, Франц Катне, Іван Мельник, Йосиф Зембінський, Давид Ферстер і Франц Меліва. В гарно прибраній салі „Огнища" зібралось около 200 друкарів, які витали своїх товаришів. Виголошено цілий ряд промов (між іншими іменем друкарні „Діло" говорив п. Буняк), а хор друкарів відспівав українські і польські пісні.

ПОЛЬКА ВАРИЛА ГОЛОВУ І РУКИ СВОГО ЧОЛОВІКА.

Берлінська поліція приловила Польку, жінку якогось Велькеля, поліційного аґента, — в хвилі, коли вся окровавлена варила в великому баняку голову й руки свого чоловіка. Рівночасно арештували й Велькельового брата, Ільського, що також був увесь окровавлений. Він по званню польський поліційний урядовець, а прибув до Берліна на телеграфічне завізвання своєї сестри. Думають, що Велькольова поповнила цей злочин на спілку з своїм братом.

РЕПУБЛИКАНСЬКО - ДЕМОКРАТИЧНИЙ КЛЮБ.

Цими днями затверджено чесько-словацькою владою статут „Українського Республиканського Демократичного Клюбу". Це має бути українська політична, але понадпартійна (з участю різних партій) організація, яка давала-б можливість сходитись і обмінюватися думками нашим політичним угрупованням на еміґрації.

Ініціятори працюють над фактичною реалізацією Клюбу: запрошенням до участи, знайденням відповідного помешкання, взагалі — справою організації Клюбу.

ДОБРЕ І ЛИХЕ ВІДЖИВЛЮВАННЯ.

Професор Колінґвуд, фізіольоґ лондонського університету у відчиті на зборах Народньої Ліґи здоровля говорив про поборювання фальшивих поглядів на відживлювання дорослих людей. Проф. Колінґвуд говорив: Молоко є спасенням для дитини, але прокляттям для дорослого. Ніде в природі молоко не подається як природну поживу для дорослих. В дієті слід запримітити, що відживлювання самими стравними річами веде до нестравности, затє менше стравні страви хороните перед нестравністю. Слід не їсти ніжного білого печива і товстого молока та всяких поручуваних т. зв. легкостравних страв. Зате добра для здоровля є пожива обильна в целюльозу, хліб повновартостевий, овес, салати, овочі з лупиною і ярини. Також достаточна скількість води є конечна. Цілоденне сидження в офісі і відживлювання ніжними булочками і молоком то найліпший шлях для клопотів зі здоровлям, а проста грубша пожива найліпше вдержує тіло в відпорности.

НЕРВОВІ НЕМОВЛЯТА.

Жиємо в нервовому столітті, нервовість усе більшає. Здається, що вже і немовлята хорують на нервовість. На це вказує найновійше звідомлення шпандавського здоровного уряду про опіку над немовлятами за рік 1924/25. Сказано там: „Недугою великого й загального значіння є поширена „невропатія", нервовість немовлят і малих дітей. Сильний і безупинний, безосновний крик і плач, переляк, воніти, перешкоди в приниманні корму й инше є доказом, що дитина хора нервово або має наклін до тої недуги. У дитини обявляється невропатія страшними корчами (навіть уже у немовляти), безосновним вибухом гніву або жахом, або душевних недомаганнях (неприниманя корму, безсонність) а також тілесними недомаганнями (головно в органах віддиху і травлення). Дальше звіт зазначує, що англійська недуга у дітей є чимраз менша, головно тяжкі її випадки.

СОБОР І ДИНАМІТ.

Відомо, що польський уряд рішив розібрати православний собор у Варшаві на Саській площі, щоби ця будівля не вражала патріотичних почувань польських громадян, нагадуючи їм приналежність до „православної" держави. Розбір собору йшов так важко, що рішено вжити динаміту. Цей радикальний спосіб показався дуже влучним, бо відламки динаміту влучили в спокійних прохожих і важко ранили їх.

ЗЕМЛІ ГРОЗИТЬ ПЕРЕЛЮДНЕННЯ.

Число людей без уваги на війни, землетруси й инші елементарні катастрофи, збільшилося останніми часами незвичайно. Статистики доказують, що населення землі з кождим днем збільшається на 50 тисяч душ. Але що рівночасно управна земля не збільшається на 50 тисяч гектарів, то виринає небезпечне питання, бо до виживлення одної людини потрібно бодай один гектар управної землі. Питання загрожуючого перелюднення, на основі обширних статистик, обговорює мельбурський дослідник Ґ. Ґ. Кнібс у статті наукового журналу „Сцієнція". Покищо ще нема на землі перелюднення. Є перелюднені краї, які не всилі виживити свого населення; є менше заселені краї, які продукують більше поживи, як потребують; є теж мало заселені краї, яких невелике число населення треба приписати понайбільше недомаганням погоди і землі (ґрунту). Наслідком улїпшення комунікації й техніки всі народи світа все більше й більше сплюваються в одну цілість, так що колись нарешті їх буде вважати одною великою громадою. Від 120 літ населення землі щонайменше подвоїлося. Тепер начислюють 1850 міліонів. На думку Кнібса зі скорости зросту за останні десятиліття слід сподіватися, що населення всієї землі в 2165-ому році буде виносити 14,800 міліонів. Се самозрозуміло велике число. Та якби воно не було, то все можна напевно сказати, що за 250 літ ціла земля буде перелюднена. Якіж помічні засоби маємо до розпорядимости, щоби достарчити поживи такій великій скількости людей і потрібних звірят? З около 24 міліонів квадратових миль уважають близько 7.5 придатними для будови, 6.25 міліонів уважають невідімінно принести жниво а з около 10 міліонів не є певним, скільки дасться використати для управи. Самособою простір землі придатний для управи ще збільшать. Кнібс думає, що той простір можна буде збільшати на 60 процент. Крім того вчені сподіваються ще улїпшити здобування поживи. Але чи вистарчить тих засобів, щоби виживити незвичайно велику скількість людей. Кнібс є оптиміст і при кінці статті висловлює сподівання, що людству при помочі улїпшення вислідів праці, організації і завдяки улїпшенню людської природи вдасться настільки використати землю, що около 10 міліонів людей могтиме жити на ній.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИСЬ „СВОБОДА"

Ліґа Народів запрошує Америку до участи в розоружній конференції.

ЖЕНЕВА, Швайцарія, 11. грудня. — Рада Ліґи Народів склала уже приготовний комітет для скликання міжнародньої розоружної конференції.

Тепер Рада виготовила спеціяльне запрошення до Злучених Держав до чинної участи в сьому комітеті. Голова Ради, Італієць Шальоя, підпише се запрошення і вишле до Вашингтону, а також до других держав.

Рада вишле Злученим Державам запрошення, щоби дали свого представника яко дійсного члена сього комітету, і взяли офіціяльну участь в міжнародній розоружній конференції, яка, як заповідають, відбудеться тут на другий рік.

РАКОВСЬКИЙ ПРО ЛОКАРНО.

ПАРИЖ, 11. грудня. — Тутешній російський совєтський амбасадор Крісто Раковський сказав, що локарненський договір звернено проти Росії, а колиб мало і з Росією та з усією Европою прийти до замирення, то Західна Европа мусить доповнити локарненську умову передівсім договором з Росією. Така нова умова, казав він, була би вистарчаюча, колиб у ній вирішено всі міжнародні політичні й економічні ріжниці.

Вкінці говорив про закордонні довги Росії. Він признав, що се вельми трудна справа, але, казав, Росія готова їх вирішити.

НЕ НА ВСІ ГРАНИЦІ ЛОКАРНЕНСЬКИЙ ЛІК ДОБРИЙ.

ВІДЕНЬ, 11. грудня. — Юґославія і Болгарія пійшли за поклоном британського міністра закордонних справ сера Остена Чемберлейна і зачали переговори про заключення граничної умови на зразок локарненської.

Юґославія поставила такі домагання:

1. — Запоруки південної сербсько-болгарської границі (яка перетинає територію Македонії).

2. — Розоруження Болгарії.

3.—Розоруження македонських революціонерів у Болгарії.

Болгарські делегати на спільній конференції не сказали, чи приймають сей плян, але переказали його свому правительству Цанкова до вирішення.

Правительство Цанкова теж ще не заявило, чи приймає плян умови, як вже македонські революціонери загрозили йому, що його жде доля покійного Стамбулийського.

Правительство Цанкова добре знає, що Македонці не говорять на вітер, і тому бережеться недоспілої умови з Юґославією.

ДОВГИ ФРАНЦІЇ.

ПАРИЖ, 11. грудня. — Французький міністер скарбу Люї Люшер заявив сьогодня у фінансовій комісії палати послів, що Франція наперед мусить вирішити і полагодити справу воєнних довгів в Америці і в Анґлії, а щойно тоді братись до основної фінансової реформи в державі.

АНҐЛІЯ ГОТОВА ВОЮВАТИ.

ЖЕНЕВА, 11. грудня. — Британський кольоніяльний міністер Емері заявив, що Анґлія не хоче воювати з Туреччиною, але як Туреччина її змусить воювати ізза Мосула, то вона буде.

ТУРЕЧЧИНА НЕ ГОДИТЬСЯ.

ЖЕНЕВА, 11. грудня. — Турецька делеґація заявила Раді Ліґи Народів, що Туреччина не прийме вирішення Ліґи у справі Мосула (провінції в Мезопотамії, в Азії), хиба се рішенне буде згідне з домаганнем турецького правительства.

ІТАЛІЯ ПРОТИ ЮҐОСЛАВІЇ.

РИМ, 11. грудня. — Італійські політики вірять, що Юґославія хоче замирення на сході, щоб у випадку війни мати свободу рухів на заході.

Длятого вони завсіди виступають проти Юґославії і підпирають проти неї Болгарію.

ДУНАЙ ЗАМЕРЗ.

ВІДЕНЬ, 11. грудня. — З Бєлгорода, столиці Юґославії, повідомляють, що в Юґославії настали страшні морози, яких там не запамятано від 40 літ.

Ріка Дунай замерзла на значному протсорі в околиці Бєлгорода.

В південній Герцеговині випали вовки з лісів на села, а в одному тамошньому селі зловили вовки двоє дівчат і втікли з ними в ліс, де їх зїли.

СОРОМ ХРИСТІЯНСЬКОГО СВІТА.

ПАРИЖ, 11. грудня. — Французький соціялістичний письменник Анрі Барбіс відвідав Балкан і тепер описує свої вражіння. Між іншим він каже, що в Румунії доконують таких звірств над людьми, що є соромом християнського світа.

НЕ ВМІЄ ЧИТАТИ НІ ПИСАТИ, — А ОБІБРАЛИ ЙОГО ШАХОМ.

ЛОНДОН, 11. грудня. — З Тегерану, столиці Персії, сповіщають, що перський парлямент (меджиліс) проголосив Резу Хана Пеглеві шахом держави.

Дня 14-ого с. м. він має засісти на престол.

Реза Хан замолоду був погоничем на селі; відтак вступив до козаків, але що був дуже меткий і спритний, вибився на видне місце і вкінці став премієром і міністром війни та знаменито зорганізував 40,000-ну перську армію.

Новий володар Персії неграмотний; вміє тільки підписатись.

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 3, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодинокє число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$3.75	На пів року	$ 8.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає.
Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.
В Канаді належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.
Адреса: "SVOBODA", 83 GRAND STREET, JERSEY CITY, N. J.

УРЯД У СПРАВІ ІМІГРАЦІЇ

Межи всякими справами, які президент Злучених Держав згадував у своїй промові при нагоді отворення нової конгресової сесії, була й справа іміграції. В сій частині президент виложив становище уряду до іміграції.

Зараз на вступі президент заявив, що досвід показав корисність теперішнього іміграційного закона. З сього виходить, що федеральний уряд стоїть далі на тому, що іміграцію до Злучених Держав треба здержувати і то здержувати по тій лінії, по якій се досі роблено, себто допускати імігрантів мало, і то передовсім імігрантів зі західної та північної Европи.

Іміграційні обмеження президент уважає корисними для Злучених Держав взагалі, а для американського робітництва спеціяльно. В сей спосіб президент у своїй опозиції проти отворення границь оперся на робітничі юнії, які як відомо на своїх конвенціях заявлялися за обмеженнєм іміграції.

Президент згадав також, що іміграційний закон може мати деякі недостачі. Мав він тут на думці ті численні жалі проти несправедливо острих постанов іміґраційного закона, які не пускають в Америку родин вже тут живучих імігратів, які часто розривають родину імігранта, пускаючи одного, а відправляючи другого. Президент підносить, що іміграційний закон не повинен накладати на американських мешканців, імігрантів чи горожан, ніяких неприємностий; він не повинен позбавляти їх співжиття найдорожчих їм людий, членів їх родин. В сьому напрямку, президент думає, іміграційний закон повинен бути змінений.

Зміни такої домагається президент на тій основі, що американські горожани, рродовиті чи прибрані, мають право домагатися від свого уряду, щоби він скинув з них неприємности й турботи, получені з розлученнєм родини. На думку президента, сього вимагає розуміння людяности. Мовляв, американський уряд має обовязок поводитися супроти своїх горожан людяно, себто так, щоби вони не терпіли непотрібних мук. Рівночасно президент виразно дає до зрозуміння, що чужинці до американського уряду ніякого права не мають. Значить, вони не можуть допоминатися від уряду, щоби він з людяности і їх чувства брав під увагу. В сьому власне пункті президент росходиться з деякими поступовими кругами Америки, які думають, що людяність треба розуміти так, що до людяности мають право й чужинці та що право на побут в Америці належиться не лишень тим, які сюди перші приїхали, але всім, які бажають сюди приїхати.

Ще острійше розійшовся президент з поступовим розуміннєм адміністрації, коли він заявився за реґістрацією ненатуралізованих імігрантів. Говорив він, що кождий імігрант, котрий пачкується через границю без відома іміграційних властий, тим самим стає небажаним імігрантом та повинен бути депортований. Коли слідство, ведене федеральним урядом, покаже, що таких імігрантів в Америці є богато, то тоді уряд заведе реґістрацію всіх чужинців. В сих його словах ще переживає давна віра в успішність поліційних систем, віра, яку досвід по всему світі що далі щораз більше розбиває.

Основою всеї іміграційної політики президент Кулидж уважає економічні потреби краю. Значить, Америка не повинна боятися впускати чужинців, як сього потреба для її економічного розвою, і знова вона не повинна боятися замикати свої границі, коли вона бачить, що чужинців приходить сюди більше, як вона може з користю для себе їх ужити. Треба Америці більше робітників, отвирай границі. За богато найшло, замикай границі. Про все рішає знова лишень самолюбний інтерес Америки, і знова інтереси світа Америку не обходять.

У сих послідних словах президент потвердив виразно те, що чужинці уже здавна Американцям закидають. Америка вже виробила собі в світі опінію ситого самолюба, який наївшися, не хоче знати голодного. Та в сьому з президентом годиться велика маса американського народа, би навіть більшість американських робітничих організацій. Тому й критикувати його за щирість нема що. Краще, що він з авторітетного місця заявив, що він думає згідно зі своїми виборцями, як мавби залишеннями до якихось поступових поглядів розбуджувати пусті надії за границею. Промова президента се виразна заява Американцям і не-Американцям, що Америка в справах іміграції руководиться виключно своїми економічними інтересами та не оглядаєсь на весь світ. Її розуміння людяности обмежене до Американців. Се світови може бути неприємно, але на такім становищи станув американський уряд, і протестувати проти сього державам не поможе.

КУПУЮТЬ АКЦІЇ ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ У ЛЬВОВІ

НЮ ЙОРК, Н. Й. Товариство Вільні Козаки м. Львова, переслало на акції Земельного Банку Гіпотечного $345.00.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Укр. гр. кат. парохія св. Арх. Михаїла $25; Вас. Мандзій $10, Яків Вандзіляк $10, Назар Васічко $10, Іван Гавринчак $10, о. Вол. Сполітакевич $10, Іван Душинський $20, Конст. Чолій $5. — Разом $100.00.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЄ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — СЕ СИЛА. — ПИШІТЬ ПО НАЙНОВІЩИЙ ЦІННИК КНИЖОК.

ПО КОНФЕРЕНЦІЇ В ЛОКАРНІ

I.

Місто Локарно лежить в полудневій, італійській частині Швайцарії над чудовим озером Маджьоре, котре в своїй довшій полудневій частині лежить вже серед державно-італійських земель. — Над тим то озером перед більше як 60 роками написав Панталеймон Куліш свою думку:

„Ходжу берегами та не находжуся"...

Красою своїх берегів, недалеких синіх гір, буйної майже південної ростинности є те озеро передовсім мрією новожениців, котрим вертгаймівські каки їх татунів позваляють відбути таку пошлюбну подорож.

Мені однак не іде о опис якоїсь пошлюбної подорожи, тимбільше що його можуть дати лише самі так звані „виновники торжества" чи там його учасники, — але о висказанне пару думок про дипломатичну конференцію, яка відбулася в жовтні ц. р. у тій гарній місцевости.

Не була то етапа якоїсь свого рода пошлюбної подорожи, але будь що будь, коли не до подружя то бодай до заручин таки там прийшло, і то — що за протиприродна комбінація! — поміж двома прекрасними дамами: Антантою та Німеччиною.

Не можна перевести аж до найдальше ідучих подробиць цего порівнання, але всеж таки мусимо признати, що над тими синіми водами восхваленого поетами озера прийшло між згаданими сторонами до дуже близкого порозуміння, котре імовірно на довго не допустить до вибуху ворожнечі того рода, як в роках 1870—71, або 1914—18.

Шість років заледви минуло від так званого мирового договору в Верзалю, що властиво ніяким договором не був, але брутальним диктатом виголошеним побідниками смирно слухаючим побідженим. Подібного „договору" історія мабуть ще доси не знала, бо хоч і як на голову була побита в р. 1871 Франція, то всеж таки Німеччина з нею серіозно не переговорювала і неодин її аргумент вислухала та узгляднила.

Тут однак справа вийшла цілком кумедно: за справою тигра Клємансо та злобного Поанкаре — німецьких делегатів держано в якімсь замку за дротами мов звірів в менаджерії, а публіка мов і справді до менаджерії збиралася перед дротами, щоби обсервувати як „боші" ходять стежками по саду, та стверджувати, чи вони, ті „боші" подібні до звичайних людий чи ні. Що Німці і справді неодним — зосібна своїм брутальним поведенням в Бельгії — заслужили собі на таку ненависть — це инше питання. Нам, що жили в осередних державах і знали про світову війну лиш це, що урядові військові комунікати і телеграми тих держав до відома подавали — здавалася та ненависть з боку Французів незрозуміло та неоправданою. Але з розправ карних, які тепер в Бельгії та Франції проти ріжних німецьких старшин (очивидно позаочно) переводять — виходить, що справді на боці Німців не мало назбиралося підчас світової війни фактів, котрі кидають дуже дивне і недвозначне світло на поведення ріжних німецьких старшин у обсадженних чужих провінціях.

Одним словом: у Версалю був лише односторонний безглядний диктат з боку побідників, а Клємансо устроїв був навіть цілу театрально-драматичну сцену з відчитуванием того справдішного карносудного розсуду (вироку) представникам програвшої в тім кровавім процесі держави. На жаль (для Французів) — справа була слабо зарежісерована і та сцена на котру Клємансо ждав лиш 48 літ випала так, що не була ...

Але минуло дальших шість років з чубком, і хоч я і Клємансо і Поанкаре ще жиють — прийшло в Локарні до міжнародної акції, що мала в собі дуже мало театральности, але зато — хоч без дипломатичних штучок і тут не обійшлося — велику долю правдивої щирости. І так коли німецькі делегати появились на салі нарад — всі зібрані вже учасники приступили до них з радісними окликами повитання та щиро протягнули до них свої руки.

Звідки-же така зміна, такий угодовий настрій?

Отже передовсім причинилася до цего сама Німеччина своєю угодовою політикою, своєю готовістю сповнити в міру своїх сил зобовязання виходячі з того версайського— дарма, що диктованого — трактату. — Не менше однак причинилася і заскорна, недалека до катастрофальної — економічна ситуація в Европі. Показалося, що економічні звязи межи поодинокими европейськими державами є далеко ціпкіщі, ніж собі то засліплені местники Клємансо та Поанкаре думали, та що не може безкарно для цілого европейського господарського тіла обійтись господарське підкопанне під таку велику його складову частину, як є Німеччина. Но — а гроза большевицької агітації, а енергічне заатаковання інтересів Англії в далекій Азії з боку большевиків — чи то всьо не мусіло остаточно протверезити передовсім таких головних членів антанти як Англія і Франція? Чиж Франція не пережила вже перед роком великого погрому фінансового і чи не міг він її знову загрожувати? Таж подорож міністра Кайо з поклоном до американського доляра не повелася і вже підчас нарад в Локарні пробомкувано про його димісію!

Отже треба конче мира, треба поробити всякі можливі приречення, обезпечення, кавтелі, щоби лише після всіх можливих людських обчислень забезпечити мир бодай на яких 5 до 10 літ. А далі побачимо — що буде.

З великими надіями і польські делегати їхали до Локарна.

Де великі пани харчують, там і їх пахолкам може дістатися яка смачна печеня, от як би наприклад обезпечення польських границь від заходу, о скільки вони вже не є обезпечені договорами з Францією. Але ті власне сподівання не сповнилися і хотя Скржиньскі вернувши на „земєн ойцуф" підсміхувався, то той усміх був таки дуже „на кутні зуби".

Кирило Трильовський.

ВЖЕ ВЖЕ

вийшов з друку

КАЛЕНДАР

Українського Народного Союза на 1926 рік

богатий ріжнородним змістом та ілюстраціями.

Ціна з пересилкою 50 центів.

Замовлення посилати на адресу: "SVOBODA", 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Пригадуємо, що торічний наклад був скоро вичерпаний, тому хто хоче мати календар У. Н. Союза на 1926 рік, нехай поспішиться із замовленнєм.

НА НАРОДНИЙ ДІМ В ЛИСИЧИНЦЯХ.

Поклик до односельчан з Лисичинець в Злуч. Державах.

(Допись з Ансонії, Конн.).

Від читальні Просвіти в Лисичинцях прийшов лист на мою адресу до всіх односельчан в Америці, який звучить:

Лисичинці, 27/9, 1925.

Вповажані Громадяни:

На засіданню нашого Виділу читальняного, дня 27/9. с. р. рішили ми віднестись до Вас з оськвою просьбою:

Як звісно здається і Вам усім нашим громадянам в Америці, в селі у нас нема жадного дому з того часу, як в першім році війни спалили Москалі ту маленьку хатину, яку може дехто з Вас ще пригадує. Тому задумали ми побудувати **Народний Дім в Лисичинцях.**

Однак у нас нема жадних фондів, хиба маємо трохи каміння під громадською горою, а до того ще богато ворогів, які не розуміють тої справи і стараються пошкодити нам в наших замірах тай агітують, щоби побудувати знова таку громадську канцелярію, а не би не Народній Дім. Ріжниці між Народнім Домом і громадськім, не буду тут виводити, бо уважаю, що Ви дуже добре здаєте собі з того справу. І так, як колись Лисичинці може перевисшали під деяким зглядом инші села, так тепер ізза сих причин найшлись позаду.

Тому рішили ми нині отсею дорогою звернутись о поміч до ваших громадян в Америці, а в першій мірі до Вас, Добродію, щоби Ви були так добрі представили сю справу при нагоді на якімсь більшім зібранню усім, нашим громадянам, а відтак дали нам відповідь, чи можемо числити на яку будь поміч з Америки. До сего вибрано у нас уже комітет. Не зважаючи на перепони, ми все таки уже зачали роботу; звезли трохи каміння, підготовили місце і т. д. Читальня наша розвивається доволі, а підтримує її аматорський кружок, який ізза браку дому у нас мусить їздити з виставами по інших селах, та все таки зібрав уже пару десяток долярів, закупив книжки до читальні; пренумерує цілий час газети і т. д.

Просимо прочитати отсей лист при нагоді усім та повідомити нас про загальну гадку наших громадян в Америці.

Маємо надію, що наші уже свідоміщі громадяни в Америці не відкажуться від сього святого обовязку і кинуть нам хотяй маленьку лепту, за що ми згори уже дуже а дуже вдячні.

Желаючи всякого блага, остаєм з поважаннем

Виділ Читальні Просвіта:
Володимир Гушта, голова,
Олекса Хамлай, містоголова;
Стефан Гульовський, секр.;
Сельвестер Свистун, касієр;
Володимир Драган, бібліот.;
Іван Коблюк і
Гр. Малішевський, виділові.

Всі односельчани повинні доложити всіх старань, щоби помогти нашим братам в рідному селі побудувати Народній Дім. Щоби заощадити гроші, ми задумуємо в короткім часі оснувати комітет в Ансонії, Конн., тому, що тут нас найбільше. А поки що прошу інтересованих по всі інформації звертатися на мою адресу: A. Mereshchak, 8 Mary St., Ansonia, Conn.

О. Мерещак.

ПОВІНШОВАННЄ.

Господарю наш,
А дай же нам нове літо,
Бо вже прийшов час.
Ми за тоє літо нове
Молитися будемо,
Щоб булисьте веселі
Як в небі ангели;
Щоби Вам не бракло
Ні цукру ні соли!
Щоби їсти, пити
Малисьте доволі.
Здорові зістаньте,
Тілько нас не лайте.
Бо як звідсі відідемо
Слухати Вас не будемо
Тілько ся змилуйте
Тай нас обдаруйте!
Ми богато не хочемо,
Що нам дасьте, то возьмемо,
Хоть печену гуску
На смачну закуску
Вже нам зимно в ноги,
Добрі і пироги,
Тай вина потому.
Підемо до дому,
Вам заколядуєм,
Щастя Вам вінщуєм
Господарю наш.

ДОПИСІ.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На поміч інвалідам і вязням.

Українська Жіноча Громада в Ню Йорку подає до відома, що збірка з цвітного дня в неділю, дня 6 грудня с. р., виносила 67 дол. 50 ц. З того за цвіти заплачено 6 дол., за пушки 2 дол., остає 59 дол. 50 ц., котрі Жіноча Громада вислала по половині для політичних вязнів і інвалідів у Львові.

При сій нагоді кличемо всі инші сестри Українки в Америці, щоб узались до збірок на поміч українським інвалідам. Вони ішли, хоч знали, що не кождий верне; ішли в імя обовязку.

В імя обовязку гинули, поневірялись і зносили голод і холод.

В імя обовязку, якому на імя: Воля Вітчини. І для того, що не кождий відчув належито і однаково, то богато навіть уникали від сповнення обовязку, вони дальше поневіряються; терплять голод і холод і гинуть. Ті, що осталися, стратили можність удержати себе. Ті, що в імя обовязку стратили очі, руки і ноги, наші інваліди нині без помочі.

Для того зробім своїм обовязком опікуватись ними тепер. Головно наше жіноцтво, що гуртується по ріжних організаціях, повинно подбати, щоби хоч що зібрати для наших інвалідів.

За Українську Жіночу Громаду:
Стефанія Абрагамовська,
Марія Дідоха,
Пелагія Дембіцька.

ПОДЯКИ

(З Ню Александрія, Па.)

Складаю сердечну подяку головному урядові У. Н. Союза за уділенне мені допомоги з фонду бідних в сумі $75.00. Таксамо складаю сердечну подяку 82 від. бр. св. Петра і Павла і звертаюся до українського народу тут в Америці і кличу Вас: народе, вступайте до У. Н. Союза, бо Союз то єсть наш батько. Хто до нього звертається о поміч, то він не є, аби йому відмовив, все помагає в кождій біді і в нужді. Ще раз кличу: вступайте до У. Н. Союза, бо тепер єсть без вступного, а потім буде запізно.

Антін Філовяк,
член 82 від. У. Н. Союза.

(З Вілинг, В. Ва.)

Складаю сердечну подяку У. Н. Союзови за запомогу для мене в сумі $50.00 Одночасно взиваю всіх, котрі не є членами У. Н. Союза, вступіть не до иньшої організації як тілько до У. Н. Союза. Якраз для кождого добра нагода тепер стати членом в У. Н. Союзі. Тепер Союз приймає нових членів без вступного, тож користайте з сеї нагоди і приступіть сейчас. Дітий запишіть до молодечого Союза. Маленьких научіть належати до своєї рідної організації У. Н. Союза. У. Н. Союз виплачує своїм членам усі запомоги, не лиш посмертні, але за всі каліцтва, слабости невилічимі, слабости хронічні і т. д. Позістаю вдячна У. Н. Союзови

Анна Пуцило,
членкиня 56 від. У. Н. Союза.

БОЛГАРСЬКИЙ ЧЕМПІОН ДОНКОЛЛОФ,

котрий буде боротися з українським силачем **Іваном Поддубним** в понеділок, 14-го грудня б. р. в Ню Йорку в Армори Гол, ріг 34 улиці і 4 Евні.

ПІД ТЯГАРЕМ ГРОМАДСЬКОЇ ПРАЦІ.

(На 15. роковини смерти В. М. Доманицького).

В. М. Доманицький помер 28. серпня 1910 року. Тиха смерть на чужині скромного громадського робітника, що останніх три роки свого життя одірваний був од рідної землі, у свій час не була дуже помітною подією на загальному фоні тодішнього життя. Уважливе начальство відгукнулося на смерть українського громадянина — забороною ховати його у Київі, — щоб не було демонстрацій,— та дуже немудро дозволило поховати його у рідному селі Колодистому, де він народився, працював, де він увійшов в тісний духовний звязок з близьким йому селянством.

Похорон Доманицького, щиро-безпосередній, ніким не інсценований, був надзвичайною маніфестацією народнього співчуття громадській праці новітнього українського демократа. Тисячі народу проводили труну його від залізничої стації до рідного села, тисячі народу другого дня провели його в далеку путь, безповоротну, і з того часу до дорогої могили не заростає народня тропа. Навіть на еміґраційній чужині, де богато мусить забутися з того, що мало у свій час певне значіння, — навіть тут з приводу 15-ої річниці смерти Доманицького помянуто його „не злим, тихим словом" так, як в наших умовах мало кого поминають: відбулися урочисті збори, присвячені памяті його, в історично-фільософічному товаристві, в обєднанню кооперативних орґанізацій у Подєбрадах та в Селянській Спілці у Празі. Очевидно, єсть якийсь секрет невмиручости цього імени в українському світі — і „там", і „тут".

Секрет цей полягає перш за все в самій духовній істоті Василя Доманицького. Це була високо освічена людина з широким розумовим світоглядом та щирим серцем, що було здатне до відданности, до саможертви. Археольоґ, етноґраф, історик, літературний критик, Доманицький разом з тим був надзвичайно талановитим публіцистом, — не лише як співробітник політичних орґанів, але й як редактор так голосного на свій час орґану української фракції другої Державної Думи — „Рідна справа — Думські Вісти"; він був ще й автором улюблених народніх брошур з поля економіки і разом практичним діячем на тому полі кооперативному.

Ця широта й ріжносторонність світогляду мала велике значіння в громадській праці В. Доманицького. Та праця його визначається глибоким засадничим характером і прокладала нові шляхи в нашому національному поступованню, творила нову тактику в нашій національній програмі. Щирий український демократизм, — чи виявлявся він в культурно-національній роботі, чи у— на той час — протилежній їй виключности соціяльно-політичних домагань, був практично в одна ковій мірі безплодним, бо що тоді мало здобув для себе ґрунту в реальних, життьових інтересах народніх мас. Доманицький та його сучасники й одно думці пішли на зустріч тим інтересам українського села, практично й безпосередньо виявили своє співчуття культурній, економічній, правній та політичній безпорадності нашого селянина. Доманицький не був одинокий в тій роботі, але всіма властивостями вдачі він був найяскравіщим піоніром нового напрямку нашого тодішнього національного руху.

І коли та нова течія громадська на ділі увійшла в самий ґрунт реальних інтересів народньої маси, то хоч теоретично не могло бути тут ніякого чуда, бо теоретично це ясна аксіома, але в дійсности чудо сталося: український інтеліґент та український селянин вперше і глибоко зрозуміли один одного. Через ту безпосередню працю, близьку та зрозумілу народнім масам, стався справжній контакт української народолюбної інтеліґенції з обєктом її палких, але поки здебільшого теоретичних симпатій. Антей доткнувся землі, і набрався сили, що дала йому можність одбути таку визначну ролю в проводі народніх мас за великих подій пізніше. Роля В. Доманицького в цьому акті нашого народнього руху дуже визначна, — бо практичні наслідки його діяльности були найбільш яскраві та наочні.

Для тої ролі потрібно було багато. І Доманицький мав усе потрібне: широту світогляду, велику духову інтуіцію та відданість своєї альтруістичної вдачі. Серед усіх инших рис його найбільше визначається ота відданість, самопосвята тій справі, якій він оддався — безоглядно, до краю без усякої міри. Присвятивши себе українській справі, він одної хвилини не дозволяв собі змарнувати для тої справи. Все його коротке життя — то самий подвиг напруженої та невпинної праці. І то була праця совісна, пильна на всіх ділянках, де працював він: літературно він виявив себе автором досвідченим і талановитим, в своїй практичній роботі це був працьовник вправний, уважливий та розважливий в такій мірі, що прокладав нові шляхи в прибраній галузі своєї роботи.

А коли завважити, що прожив він на світі усього лише 33 роки, то зрозуміємо, що потрібний для тої суми знання та кількости праці час він безбожно грабував у свого спочинку, у сну, у їжи, у всієї натури життя. Весь в роботі, все для справи, нічого для себе, хоча б для задоволення своїх мінімальних потреб.

І міцний од природи орґанізм не видержав такого надлюдського режиму. Але й захворівши серьозно і безнадійно, Доманицький того режиму не припиняє. „Ця хвора людина, — каже близький приятель його С. Єфремов, — виявляла стільки енерґії і таким була зразковим робітником, що без роботи не можна було уявити її. Доманицький працював буквально таки рук не покладаючи і не даючи собі одпочинку. Напевне можна сказати, що дочасна смерть спіткала його тільки через те, що він ніколи не думав і не дбав про себе, підриваючись на роботі за-для рідного краю".

Доманицький жив у той час, коли українське життя саме виходило з того підземного льоху, куди замкнула його вся попередня пляномірна політика російського уряду. Під зростом народнього протесту та коротким подувом свободи вперше після довгого часу настала якась можливість української національної роботи.

Поле те було таке широке і таке воно було нерозоране, а робочих рук до його так ще було мало, що на плечі тодішніх робітників падав тягар надмірний та непосильний. „Робітників мало-до болю, до страху мало стає до праці, — каже той самий автор ще навіть у 1910 році з приводу смерти Доманицького. — Громадянство наше не звикло ще брати живу, діяльну участь в національно-громадському житті, і всенька робота всією вагою спадає на окремих одиниць, яких доля чи натура їхня поставили коло самого діла. І вони, одиниці ті, перериваються на роботі, знесилюються і падають жертвами національного лихоліття, а ми тільки тоді помічаємо це, коли зненацька прибавиться нова домовина... Тоді ми розводимось у жалях, виявляємо співчуття, складаємо пізні вінки на могилу. До того ж оту надсильну роботу приймаємо ми, як повинність одиниць — працювати і за себе і за инших". І так ще живий до цього часу остаточний вислід того ж таки нашого заслуженого письменника: „Нема у нас ще доцільного, систематичного поділу праці, нема пляномірного економізування своєї сили. І через те тільки й можливо, що коли загал громадянства слабенько реаґує собі (та чи й реаґує?) на події нашого життя й стоїть осторонь од роботи, — окремі одиниці знесилюються й падають під вагою всякої роботи, яку мусять робити, не перебіраючи, бо инакше зроблено її не буде, бо инакше не знайдеться до неї охочих... Ось де траґедія нашого теперішнього життя, ось де вина нас усіх за те, що ростуть безупинно серед нас могили і побільшується над міру кладовище наше".

Ледве чи можна поремствувати на мене за цей довгий витяг з некрольоґа, писаного ще тому пятнадцять літ. За ці роки не стільки багато часу уплинуло, скільки подій сталося, що рішуче перемінили обставини нашого життя. Здвиг національної психольоґії за час революції непомірно збільшив кадри українських активних сил. На камяному, здавалося цілком неплодному, ґрунті заколисався багатий урожай національної сили, перед яким очі розбігалися од щастя у старих, колись так нечисленних, робітників. У відповідальну хвилю свого історичного життя Україна не могла нарікати на брак щирих дітей та на недостачу у них енерґії. Але та відповідальна хвиля пролинула— з високости національно-державного раювання ми упали в надто буденні умови еміґраційного життя, і той різкий, траґічний контраст ослабив інтенсивність нашої волі. В настроях еміґраційного громадянства наступив перелом не що до самої якости настроїв, а власне що до її волевої інтенсивности. Припала пилом колишня енерґія загалу наших людей, не піднімається рука до роботи там, де вона колись запопадливо за неї хапалася. Справи загального значіння знову стали властивістю певного гуртка людей, часом— кількох відданних одиниць...

Отже, згадуючи смерть свого дорогого друга, линучи думкою на його далеку могилу, почуваю себе подвійно тяжко. По великому святі велитенського здвигу бачу в певній мірі будень обставин ще до-воєнного часу 1910 року та близьких до нього років — тих років, що смоком загальної громадської байдужости виссали життьові сили з незабутнього Василя Доманицького.

І за його могилою встає в моїй засмученій уяві ще багато й багато нових могилок, де полягли та ще поляжуть самовіддані жертви нашої байдужости...

Але цього не мусить бути. Не тільки життя і діяльність Доманицького мають бути для дальших поколінь живим прикладом національної самопосвяти, але навіть сама смерть його мусить розкривати нам очі на лихі, фатальні наслідки нашої неуважливої пасивности до чужої праці на громадському полі. Спільно знайшлися ми у нашому нинішньому нещасті, спільними силами будемо шукати та доходити порятунку з його.

О. Лотоцький.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИСЬ „СВОБОДА".

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЄ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — СЕ СИЛА — ПИШІТЬ ПО НАЙНОВІЙШИЙ ЦІННИК КНИЖОК.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИСЬ „СВОБОДА".

В ПОГОНІ ЗА МІЛІОНАМИ.

(З німецької повісти Е. Ґ. Зеліґера переробив В. К.).

(Продовження)

(17)

„Де ви були останній раз заняті?" спитав ґенеральний директор, якому Ксавер Тілеман подобався на перший погляд.

„Я був старшим стюардом на американськім пароплаві", відповів Петер Фос. „Наш корабель затопився і я втратив весь свій маєток".

„У нас, що-правда, немає вільного місця", сказав директор. „Але ми можемо взяти вас на пробу за послугача для пакункового ліфту і для кімнат 200 до 240".

Так Петер Фос став під іменем Ксавера Тілемана послугачем у готелі „Есплянад". Він обголив бороду, дістав зелений фартух і зелену шапку з мосяжним шильдом, на якому було написане імя „Есплянад", і стояв біля готелевого входу при ліфті. Його безпосереднім наставником був портіер.

О девятій годині вечером прийшла до Штрінау телеґрама. У ній стояло: „Чекаю на тебе в готелі „Есплянад" Берлін, кімната 200 до 240. Петер".

Полі зараз спакувалася і хотіла їхати вечірним потягом. З трудом здержав її дядько до слідуючого ранку. Полі замовила у хазяйки снідання на пів години швидше, ніж звичайно. Хазяйка чекала тільки нагоди, щоб дістати телеґраму у свої руки. Радник пірвав її і кинув до коша.

Цілу ніч хазяйка не могла заснути. Вона зірвалася на дві години швидше від Полі. За хвилину подерта телеґрама була вже в її торбині. Вона вхопила кошіль і побігла на торг. Через десять хвилин вона застукала до дверей Додової кімнати.

„Вона їде сьогодня вранці до Берліна!" шепнула хазяйка Додові і поклала на стіл телеґраму.

„Я теж!" відповів Дод і став поспішно вдягатися. „Як я його піймаю, то постараюся, щоб ви дістали дві тисячі долярів нагороди".

Хазяйка завернула вдоволено очима і попращалася. Дод подзвонив до кельнера, заплатив рахунок, казав відвезти свої пакунки на залізницю до берлінського потягу, а потім швидко перебрався за старшого добродія.

На залізничім двірці Дод застав уже Полі і радника. Він держався від них здалека.

Надіхав курерський потяг і за хвилину погнав далі.

Цілу дорогу до Берліна Дод роздумував над телеґрамою. Число кімнат „200 до 240" трохи дивували його. Значить, він живе в одній із тих кімнат. Це справу улекшує надзвичайно.

У Берліні Полі сіла на авто і поїхала просто до готелю „Есплянад".

Дод не спішився так дуже. Він передав свої пакунки носильщикові і казав занести їх до готелю „Есплянад". Сам він поїхав на поліцийний офіс, пояснив, хто він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через чверть години він їхав уже в товаристві кримінального аґента в цивільнім одягу до готелю.

Тимчасом Полі була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне занятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не стукаючи, влетів до її кімнати. Полі тільки що скинула капелюх і приглядалася перед зеркалом.

„Це просто обурююче!" крикнула вона схвильовано. „Ви не можете постукати?"

„Ні!" вишкірився до неї Ксавер Тілеман, поклав пакунки, замкнув двері і пустився йти до неї. „Тут це так робиться!"

Полі хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

„Петер!" зойкнула вона і кинулася йому на шию. „Петер! Ти справді тут послугачем?"

„Називаюся Ксавер Тілеман!" відповів він, кланяючися. „Коли ласкава пані будуть чемні, тоді я прийду ще сьогодня вечером. Тільки не зрадьте мене!"

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед ліфтом ждала на нього ціла гора пакунків. На кожнім пакунку портієр зазначив крейдою номер кімнати. Петер Фос став розвозити їх по кімнатах.

„Куди мають ці подітися?" спитав він портієра, показуючи на два останні куфри і велику торбу, що стояли трохи з боку.

„Ще не відомо!" відповів портієр і обернувся.

„Штрінау!" прочитав Петер Фос залізничу картку на цих пакунках. Чи мав би це бути Дод?

Він вхопив торбу і зник з нею в ліфті. На третьому поверсі він задержався. Тут ніхто не міг його побачити. На торбі був фірмовий шильд із Сен Люіс. Тепер не було вже ніякого сумніву. Він взяв кусок дроту, зігнув його і вертів ним там довго у замку, поки не відімкнув торби. Перше, що попало йому під руку, був його портфель.

Петер Фос хотів вже ховати його до кишені, але здержався. Коли Дод зауважить, що портфель пропав, підозріння впаде на послугача. Йому треба було-б відразу тікати звідси, але ізза Полі йому не хотілося. Чотири тисячі долярів не втече. Він поклав портфель на місце і шукав далі. Щось задзвеніло. Це була пара нових, елеґантних кайдан. Він витягнув їх і сховав до кишені. Вони моглиб спричинити йому велику неприємність. Потім він замкнув назад торбу і поклав її в сінях біля обидвох куфрів.

Тепер треба було йому уважати, щоб не попасти Додові під руки. Дод сидів з кримінальним аґентом у сальоні ґенерального директора і пояснював йому, в чім справа.

„Ця дама має кімнату 217", говорив Дод. „Мені треба мати сусідну кімнату, очевидно, коли між обидвома кімнатами є двері".

Кілька хвилин пізніще Ксавер Тілеман дістав доручення занести два куфри і торбу під 216. число. Дода ще не було в кімнаті. Найкраще буде втекти відразу! подумав Петер Фос і застукав до кімнати Полі, щоб попращатися. Але Полі не було. Вона вийшла була до міста.

О шестій годині вечером Фосові кінчилася служба і він відійшов до своєї кімнати. Він виняв з кишені кайдани і став ближче приглядатися їх механізмові. При найменшому натискові заскакував гачок і відімкнути їх було вже неможливо. Петер Фос взяв пильник і став майструвати коло гачка. Це була тяжка робота, але не безуспішна. Коли він знов спробував замкнути кайдани, гачок заскакував як давніще, але під натиском він відскакував назад і замок відмикався. Він заклав собі кайдани на руки, замкнув їх і розірвав назад руками. Тепер треба було їх вложити Додові у торбу. Але це не було так легко.

Тимчасом Дод, користаючи з того, що Полі не було в кімнаті, заходився коло того, щоб наладити звязок з кімнатою 217. він вийняв маленький апаратик для підслухування, власного винаходу, величини ключа і старався встромити його в дірку в дверях до сусідної кімнати. Проба вдалася добре. Він міг тепер спокійно ждати.

Коло осьмої години вечером вернула Полі до своєї кімнати і ждала на свого Петера. Але Петер Фос не спішився. Він знав, що у сусідній кімнаті Дод слідкує за кожним, хто буде входити до його сусідки. Найпростіще було дати ногам знати, не пращаючися з Полі.

Дод приклав вухо до дірки від ключа і зауважив, що Полі заховувалася дуже неспокійно. Вона ждала, очевидно, на свого чоловіка. Нарешті вона не видержала і надавила на дзвінок.

„Номер 217!" почувся голос кельнера в коридорі. „Послугач!"

Ксавер Тілеман підвів голову. Тепер було вже пізно втікати. Він встав, щоб сповнити свою службу.

Він увійшов, не стукаючи до кімнати Полі.

Це не може бути послугач! подумав Дод підзорливо. Невже це був би злочинець?

„Петер!" скрикнула Полі і кинулася до входячого.

„Бога ради!" прошептав Фос. „Тихше! Дод у сусідній кімнаті!"

Дод зрозумів тільки оклик Полі. Але цього було йому досить. Він рішився поки що далі підслухувати, чи не почує чого про міліони.

„Чи ти маєш гроші?" спитав Петер Фос Полі.

Вона дала йому йому все, що було при ній.

„Завтра вранці їду до Росії!" сказав він до неї. „Ти вертай до дядька і чекай на телеґраму. Вранці між пятою і шестою годиною я ще загляну до тебе".

Скрипнули двері. За хвилину Дод виглянув на коридор, але було вже пізно. Петер Фос зник вже за рогом. Дод усміхнувся. Він був певний, що міліоновий злодій живе як гість в одній з кімнат між 200 і 240.

Була десята година. Дод наставив свій будильник на четверту годину і став роздягатися. Убрання і пальто він повісив між двері для чистки. Черевики поклав теж перед двері. Кайдани лишилися в пальті. Він був певний, що на них ніхто не злакомиться. Після того він поклався спати.

О одинайцятій годині Ксавер Тілеман взявся до своєї роботи. Він позбирав черевики, позазначував на них номери кімнат і став їх чистити. Наперед він взяв маленькі черевички Полі і вичистив їх так, що блищали мов дзеркало. На Додові черевики він плюнув тільки і переїхався по них раз щіткою. Після того він взявся чистити одіж. Він вже хотів лишати Додові річи нечищеними, коли втім зауважив щось тверде в кишені його пальта. Це була друга пара кайдан. Він взяв пальто до своєї кімнати, виняв кайдани і поклав на їх місце першу попсовану пару.

Коло першої години він був готовий зі своєю роботою. Він попросив кельнера, щоб той збудив його о пятій годині і поклався вдягнений спати.

О четвертій годині Дод вже був на ногах. Він надів черевики, убрання і пальто, подивився, чи є в кишені кайдани і поклав у другу кишеню револьвер. Перед пятою годиною Полі почала вдягатися і відімкнула двері. Чверть години пізніще Дод почув в коридорі легкі кроки, двері 217. кімнати відчинилися і знов замкнулися.

(Далі буде).

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за місяць падолист 1925 р.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 4. Новак Марія.
В. 5. Бурдиґа Данило, Лешко Петро.
В. 14. Токарус Андрій.
В. 28. Лукашук Федько, Лобас Танько.
В. 32. Филипович Юрій.
В. 36. Борашевська Анна, Озарів Анастазія.
В. 37. Кацюбська Анна.
В. 39. Фрайда Анна.
В. 42. Бабюк Марія, Никифорчин Катерина.
В. 56. Кабала Катерина.
В. 57. Лозинська Марія, Партак Василь.
В. 58. Клачко Юстина, Онищак Марія, Камінський Ілько. Коваль Андрій.
В. 61. Кривоглава Йосифина.
В. 62. Михальчук Семен.
В. 65. Левчик Марія, Хомяк Іван, Хомяк Ілько, Дахневич Семко, Купчак Бронислава, Яблонський Юрій.
В. 68. Лаврик Захарій, Лаврик Берта.
В. 70. Павліна Анастазія.
В. 72. Ольхова Анна.
В. 81. Раджішевський Іван.
В. 83. Кобильник Петро, Кобильник Олена.
В. 86. Нешевич Петро.
В. 94. Карпович Юрій.
В. 98. Крестинич Катерина, Вицник Анна.
В. 103. Шепта Петро.
В. 104. Луців Макар.
В. 112. Осьо Анна.
В. 113. Дацько Тимко.
В. 117. Ярема Р. Павло.
В. 120. Болїх Антін, Вавро Катерина, Вавро Сидор, Боренько Іван.
В. 122. Задорожний Михайло.
В. 135. Оріховський Дмитро.
В. 137. Кульчицький Теодор.
В. 143. Савіцький Максим.
В. 144. Комисарик Яків.
В. 147. Білань Катерина.
В. 155. Бажан Іван.
В. 158. Шішко Розалія, Шішко Сильвестер.
В. 167. Зокович Федько.
В. 179. Чайковський Іван.
В. 195. Петращук Дмитро.
В. 204. Примак Текля, Стружаковський Петро.
В. 208. Яремко Михайло.
В. 217. Базів Стефан.
В. 234. Левицький Андрій.
В. 235. Кушнір Павло.
В. 237. Куріца Іван.
В. 240. Вільха Стефан.
В. 247. Заячківська Катерина, Стахів Іван.
В. 248. Гардубій Анна, Ільницька Марія.
В. 252. Бойчук Кіндрат.
В. 255. Берестецький Михайло, Булий Павло.
В. 256. Корзун Анна, Корзун Павло.
В. 257. Світний Микола.
В. 265. Табака Михайло.
В. 266. Шизек Теодор, Базарницький Йосиф.
В. 276. Уштан Анна, Диленько Анна.
В. 295. Качурчак Теодор.
В. 303. Явчак Теофіля.
В. 309. Лапка Михайло, Зайсов Ів.
В. 312. Вовчик Михайло, Ратковин Прокіп, Дацько Іван.
В. 320. Шпатура Іван.
В. 333. Сиґін Марія.
В. 334. Курч Василь.
В. 339. Дюрка Марія.
В. 343. Ярмак Давид, Ярмак Павлина, Павхович Михайло.
В. 346. Харов Катерина, Поточняк Микола, Харов Юрій.
В. 364. Сербай Андрій.
В. 370. Ковальчик Анна.
В. 371. Кравчик Анна.
В. 379. Чесняк Порфирій.
В. 384. Левицький Йосиф.
В. 385. Романюк Стефан.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 7. Граничний Василь, Костів Йосафат, Ваньчишин Марія, Захарчук Анна, Сташик Марія.
В. 20. Білоус Атанас.
В. 30. Курліс Ева, Смеричинський Іван.
В. 31. Скертон Казимир.
В. 40. Паробій Іван.
В. 50. Триболович Блажій.
В. 73. Миськів Михайло.
В. 76. Дуфлян Михайло.
В. 85. Мільник Текля, Мельник Іван, Костюк Микола, Смерикапич Павло.
В. 86. Нісевич Іван.
В. 94. Розвадовський Ілько, Купницький Микола.
В. 95. Кулик Федько.
В. 102. Кобиняк Теодор, Лубінський Михайло.
В. 106. Дзіваковський І. Андрій.
В. 118. Роздай Ілько.
В. 129. Луців Михайло.
В. 130. Дзюма Микола, Сторожинський Михайло.
В. 135. Грешко Катерина, Кокос Мартин, Грешко Михайло, Колтун Антін.
В. 139. Тимчук Василь.
В. 170. Долошицький Михайло, Югас Лука.
В. 191. Стадник Стефан.
В. 192. Фридрих Микола.
В. 198. Марко Олекса, Сидор Олекса.
В. 210. Питляр Олекса, Марафяний Іван, Браток Луць.
В. 223. Ткач Ілько, Капустинський Іван, Капустинська Розалія.
В. 235. Кернична Вікторія.
В. 243. Дурневич Василь.
В. 247. Мацей Іван.
В. 250. Ґрабаж Марія, Ґрабаж Антін.
В. 265. Гуцалюк Антін.
В. 268. Білий Михайло, Євчин Василь, Сеньків Онуфрій.
В. 276. Ґоганич Анна.
В. 280. Ковалов Павло.
В. 282. Митар Григорій.
В. 294. Венгжинчин Лука.
В. 304. Грицай Дмитро. Попелюк Андрій.
В. 309. Луіс Іван.
В. 316. Боєчко Марія, Боєчко Панько, Мудрик Петро, Олексин Олекса.
В. 320. Воронка Олекса.
В. 326. Бурило Василь.
В. 331. Шутка Кіндрат.
В. 363. Кліщ Микола.
В. 367. Журик Роман.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 3. Югас Лука.
В. 10. Хировський Маріян.
В. 16. Смолій Михайло.
В. 20. Турецька Елисавета, Турецький Павло.
В. 29. Бурич Гнат.
В. 39. о. Сидоряк Евстахій.
В. 44. о. Каськів Володимир А.
В. [illegible] Роман.
В. 55. Лочомінський Антін.
В. 62. Бохняк Ілько.
В. 73. Мод Катерина.
В. 97. Бабірад Микола.
В. 121. Турянська Марія, Турянський Петро.
В. 128. Шугайло Петро.
В. 130. Онуфрик Анна, Онуфрик Теодор.
В. 136. Заремба Осип.
В. 155. Білей Іван.
В. 161. Кость Катерина, Кость Максим.
В. 175. Лазорчук Анна, Лазорчук Михайло, Триболевич Блажій.
В. 204. Куцик Антін.
В. 227. Джмелик Микита, Джмелик Ева, Джмелик Михайло, Джмелик Василь, Джмелик Іван.
В. 233. Накупінський Петро.
В. 234. Арцішевський Йосиф.
В. 239. Кармазин Антін.
В. 276. Карачок Петро.
В. 288. Салик Катерина, Білецький Михайло.
В. 303. Підкалицька Юлія.
В. 309. Гошко Петро.
В. 310. о. Лотович Антін.
В. 317. Карпінський Йосиф.
В. 324. Канюка Теодор.
В. 341. Сорочак Микола.
В. 345 Семотюк Анастазія.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ ЗА НЕПЛАЧЕННЄ МІСЯЧНИХ ВКЛАДОК.

В. 1. Синкус Станислав, Котаньчук Павло, Мемена Микола.
В. 20. Герман Григорій.
В. 24. Мачишин Антін.
В. 26. Солоденько Григорій.
В. 28. Оржеховський Андрій.
В. 29. Галчак Яків.
В. 31. Кот Гнат, Кушман Іван, Трохімович Василь.
В. 35. Серпович Іван.
В. 43. Браньчик Олекса.
В. 48. Кіденько Борис, Катулька Юстина.
В. 51. Севаник Олекса.
В. 59. Мельник Микола.
В. 63. Іванишин Іван, Вархоляк Марія, Вархоляк Панько.
В. 65. Пшик Василь.
В. 70. Козар Михайло.
В. 76. Хомик Теодор.
В. 85. Шморгун Лев, Понько Іван, Шипула Марія, Шипула Володимир.
В. 94. Процай Павло, Манастирська Анна.
В. 95. Лучишин Василь.
В. 98. Данилюк Стефан.
В. 102. Телеп Анна, Ґаля Іван.
В. 106. Носів Петро.
В. 109. Ґалас Марія, Рогач Іван, Ґалас, Петро, Новак Роман.
В. 112. Волянська Павліна, Гірмяк Пелагія.
В. 113. Драбчик Пилип, Павловський Адам.
В. 124. Ґой Василь.
В. 129. Вольчук Василь.
В. 130. Тимців Іван, Тимців Марія.
В. 133. Шумейко Розалія.
В. 135. Вишньовський Юрій.
В. 138. Запотічний Михайло.
В. 147. Гойсак Іван.
В. 157. Снігур Григорій, Ленчук Матвій, Заяць Лаврентій.
В. 167. Оленик Антін.
В. 178. Петрачкович Роман.
В. 187. Кокінда Григорій, Небеш Михайло.
В. 194. Наконечний Іван.
В. 201. Невенгловський Петро.
В. 209. Скрипочка Теодор.
В. 218. Фелт Марія, Фелт Михайло.
В. 221. Волковецький Микола.
В. 226. Качор Микола.
В. 229. Писар Теодор, Тилявський Михайло.
В. 230. Кренціпрох Марія, Кренціпрох Гавриїл.
В. 235. Проць Йосиф.
В. 253. Щербій Микола.
В. 259. Томашевська Анна.
В. 276. Сокира Григорій, Кучинська Катерина.
В. 281. Левкут Стефан.
В. 285. Янкевич Едвард.
В. 288. Гавриш Василь.
В. 294. Музика Стефан, Данилик Адам, Ядловський Стефан.
В. 305. Заячковський Василь.
В. 306. Карвацька Катерина, Карваньский Теодор.
В. 308. Цікало Федько.
В. 335. Сопкевич Олена, Сопкевич Тимко.
В. 336. Дмитришин Дмитро, Заремба Петро.
В. 338. Ґаґатко Петро, Ґаґатко Михайло. Малинчак Михайло.
В. 338. Малинчак Розалія, Левко Анна.
В. 355. Вінницький Антін.
В. 363. Заджілка Антоніна, Заджілка Вінцент. Заджілка Б. Лев.
В. 367. Павлишин Іван, Бігун Мик.
В. 370. Малицький Йосиф.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 9. Бобеляк Стефан.
В. 29. Костюк Микола.
В. 50. Триболевич Блажій.
В. 67. Хировський Маріян.
В. 73. Некупінський Петро.
В. 83. Басараб Ева, Басараб Панько.
В. 108. Шугайло Петро.
В. 113. Підкалицька Юлія.
В. 117. Смолій Михайло.
В. 135. Джмелик Микита, Джмелик Ева, Джмелик Михайло, Джмелик Василь, Джмелик Іван.
В. 144. Арцішевський Йосиф.
В. 147. Бобеляк Микола, Бобеляк Анна.
В. 170. Югас Лука.
В. 206. Мод Катерина.
В. 237. о. Лотович Антін.
В. 239. Карочок Петро.
В. 240. Бабірад Микола.
В. 245. о. Каськів А. Володимир, Назарик Іван.
В. 248. Бохняк Ілько.
В. 260. Беньо Ева, Беньо Іван.
В. 276. Кость Катерина, Кость Максим.
В. 295. Вайнерт Ева.
В. 300. Стахура Михайло, Стахура Марія, Бурич Гнат.
В. 323. Ворончак Павло.
В. 324. Захарчук Анна, Захарчук Василь.
В. 336. Сорочак Микола.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ.

В. 2. Ґамбаль Вартоломей.
В. 7. Дудик Петро.
В. 48. Бача Павло.
В. 62. Холявський Павло.
В. 70. Новак Ілько.
В. 86. Нісевич Дмитро.
В. 170. Рудак Пелагія.
В. 229. Лаврівська Марія.
В. 251. Модна Параскевія.
В. 276. Деленько Іван.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком місяця падолиста 1925 р. в У. Н. С. було повнолітних членів	18.001
В місяци падолисті 1925 принято нових	108
В місяци падолисті 1925 принято наново	70
В місяци падолисті 1925 принято з перест. листами	45
В місяци падолисті 1925 принято з інших кляс обезпечення	10
Разом	18.234
В місяци падолисті 1925 р. суспендовано	100
В місяци падолисті 1925 р. відійшли з перест. листами	38
В місяци падолисті 1925 р. відійшли до інших кляс обезп.	10
В місяци падолисті померли	11
Разом	159
З кінцем місяця падолиста 1925 в У. Н. С. було повнолітних членів	18.075

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

В клясі Д.	на $ 100	18
В клясі А.	на $ 250	378
В клясі АА.	на $ 500	5.501
В клясі В.	на $ 750	860
В клясі С.	на $1000	11.089
В клясі ВВ.	на $1500	190
В клясі СС.	на $2000	39
	Разом	18.075

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ. НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 4. Павчак Михайло.
В. 6. Федів Анна, Федів Марія, Федів Іван, Пендерська Юлія.
В. 28. Галицька Анна, Галицький Михайло, Галицький Антін, Галицький Іван, Галицька Марія, Захарюк Іван.
В. 39. Намісняк Марія, Намісняк Анна, Намісняк Юлія.
В. 55. Бартох Анна.
В. 56. Яськів Анна, Стефанишин Ґеня.
В. 63. Гурман Стефанія.
В. 65. Пайкош Марія.
В. 67. Гузій Анна, Гузій Зофія, Гузій Стефан, Гузій Мелянія, Ґузій Стефанія.
В. 69. Забавчук Стефан.
В. 81. Гарпій Йосиф.
В. 83. Кобильник Стефанія, Кобильник Володимир, Кобильник Григорій, Кобильник Іван, Лабунець Анна.
В. 99. Бурко Марія, Шпур Стефанія.
В. 104. Савка Стефан.
В. 124. Баран Катерина, Іванців Ольга, Іванців М. Ірина, Іванців М. Володимир, Мацьків Марія.
В. 133. Сурма Зиґмонд, Сурма Ольга.
В. 135. Оріховський Іван.
В. 137. Яворська Розалія, Яворська Марія, Мамрич Михайло, Терлецький Стефан.
В. 142. Ґрозивчак Анна, Качараль Ольга.
В. 147. Цебенько Марія, Каланяк Петро, Нішевич Олена, Нішевич Юлія, Кляпко Іван, Кляпко Петро, Завиднюк Іван.
В. 160. Костишин Володимир.
В. 179. Ілегко Андрій.
В. 209. Вихованець Олена, Вихованець Зофія.
В. 219. Гарасимишин Петро, Гарасимишин Стефан.
В. 220. Дзендзеляк Ґеновефа, Дзендзеляк Марія, Дзендзеляк Франя, Дзендзеляк Стефанія.
В. 229. Лаврівська Марія, Лаврівська Анна.
В. 247. Білецький Володимир, Заячківська Ґеня.
В. 248. Гардубій Василь, Гардубій Андрій, Гардубій Марія, Ілницький Михайло, Ільницька Марія.
В. 259. Ґізовська Олена.
В. 274. Цицик Ольга, Сенчишак Михайло, Сенчишак Марія, Сенчишак Іван, Сенчишак Дмитро, Сенчишак Анна.
В. 276. Лаврук Стах, Петришин Н. Петро.
В. 297. Шелестяк Михайло, Шелестяк Йосиф, Шелестяк Василь. Шелестяк Анна, Шелестяк Андрій.
В. 301. Ляшок Емілія, Ляшок Михайло.
В. 305. Гентош Михайло.
В. 324. Бурак Михаліна.
В. 333. Лисів Михайло, Лисів Елузія, Лисів Марія, Михнич Василь, Салтишин Марія, Салтишин Йосиф, Салтишин Анна, Салтишин Теодор, Салтишин Анастазія, Салтишин Розалія, Сеґін Катерина, Сеґін Василь, Сеґін Анастазія, Сеґін Михайло, Стеліґа Василь, Сеґін Іван.
В. 343. Ярмак Марія, Ярмак Олекса, Ярмак Іван, Ярмак Зофія, Ярмак Павло, Ярмак Григорій.
В. 345. Семотюк Марія, Семотюк Іван.
В. 363. Кліщ Ґеновефа.
В. 365. Ковальський Микола, Ковальський Павло, Ковальський Михайло, Ковальський Йосиф, Ковальська Анна.
В. 371. Семків Леокадія, Семків Борислав.

НАНОВО ПРИНЯТІ ДІТИ:

В. 50. Трибулевич Стефан, Трибулевич Катерина, Трибулевич Йосиф, Трибулевич Михайло.
В. 85. Мельник Марія, Мельник Надія.
В. 86. Бекич Анна, Бекич Марія. Бекич Іван, Бекич Олена.
В. 94. Пецух Іван.
В. 102. Михайло Йосиф, Михайло Олекса.
В. 118. Роздай Марія, Роздай Іван, Роздай Ілько, Роздай Василь, Роздай Петро, Роздай Катерина.
В. 130. Дзюма Евген.
В. 192. Фридрик Іван, Фридрик Юлія, Фридрик Емілія.
В. 218. Кріль Анна, Кріль Іван.
В. 250. Ґрабаж Йосиф, Ґрабаж Петро.
В. 276. Лень Михайло, Лень Марія, Лень Іван, Лень Анна, Лень Андрій, Лєь Юстина, Лень Розалія.
В. 300. Возник Михайло.
В. 367. Жирик Іван, Жирик Василь, Жирик Микола.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ (КАРТАМИ):

В. 20. Турецька Текля.
В. 29. Бурич Василь.
В. 47. Чабак Анна.
В. 128. Шугайло Іван.
В. 130. Онуфрик Надя, Онуфрик Александра.
В. 136. Заремба Надя.
В. 175. Лазорчик Олена, Лазорчик Іванна, Лазорчик Маргарета, Трибулович Йосиф, Трибулович Михайло, Трибулович Стефан, Трибулович Катерина.
В. 288. Білецький Іван, Білецька Анна, Салик Анна, Салик Стефан.
В. 371. Пархуць Володимир, Пархуць [illegible]

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ ЗА НЕПЛАЧЕННЄ МІСЯЧНИХ ВКЛАДОК:

В. 7. Копій Марґарета.
В. 31. Трохимович Андрій, Трохимович Едвард.
В. 70. Козар Омелян, Козар Йосиф, Козар Володимир, Козар Микола.
В. 76. Хомик Володимир.
В. 112. Волянський Іван, Волянський Михайло, Волянський Володимир, Волянський Йосиф.
В. 206. Рекович Параскевія, Рекович Андрій, Рекович Микола, Рекович Марія.
В. 217. Бандура Іван, Бандура Петро.
В. 218. Омелян Анна, Омелян Франко, Омелян Яніна, Петрух Михайло, Процак Стефан, Матильська Марія, Матильський Леон, Матильський Іван, Матильський Йосиф.
В. 230. Кренціпрох Стефан, Кренціпрох Володимир. Кренціпрох Ярослав, Кренціпрох Богдан.
В. 276. Домарацька Олена, Домарацький Микола, Фірич Семен, Фірич Михайло, Фірич Катерина. Фірич Марія, Фірич Стефан, Емак Дорота, Юрчак Анна, Керда Марія, Матияшевський Іван, Нейлик Василь, Одеснович Марія, Погуда Іван, Сокира Олена, Стубан Олена, Сисин Микола, Сисин Ілько, Сисин Василь, Сисин Петро, Зиндран Михайло.
В. 326. Чекальський Петро, Ґуральчук Олена, Ґуральчук Володимир, Ґуральчук Іван, Ґуральчук Станіслава, Лісний Авґустин, Лісний Володимир, Лісна Йосифа.
В. 330. Масако Марія.
В. 336. Ланищик Василь.
В. 338. Ґаґатко Йосиф, Ґаґатко Юрій, Ґаґатко Іван, Ґаґатко Едвард, Ґаґатко Елисавета, Маленьчак Павло, Маленьчак Анеля, Маленьчак Анна, Маленьчак Марія, Маленьчак Петро.
В. 363. Задзілка Емілія, Задзілка Марія, Задзілка Юлія, Задзілка Чеслав.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 65. Левчик Марія.
В. 114. Куйбіда Катерина.
В. 200. Каспер Зофія.
В. 203. Приступа Анна.
В. 237. Куріца Іван.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 50. Трибулович Йосиф, Трибулович Михайло, Трибулович Стефан, Трибулович Катерина.
В. 83. Басараб Йосиф, Басараб Марія.
В. 108. Шугайло Іван.
В. 147. Бобеляк Катерина.
В. 300. Стахура Іван, Стахура Павлина.

ПОМЕРШІ ДІТИ:

В. 109. Яницький Павло.
В. 385. Левко Анна, Левко Анастазія.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком місяця падолиста 1925 було в У. Н. С. дітий членів	10.448
В місяци падолисті 1925 принято нових	124
В місяци падолисті 1925 принято наново	38
В місяци падолисті 1925 принято з перест. листами	20
Разом	10.630
В місяци падолисті 1925 р. суспендовано	77
В місяци падолисті 1925 р. відійшли до старших членів У. Н. Союза	5
В місяци падолисті 1925 р. відійшли з перест. листами	10
В місяци падолисті померли	3
Разом	95
З кінцем місяця падолиста 1925 в У. Н. С. було дітий членів	11.535

ЗАГАЛЬНЕ ЗІСТАВЛЕННЄ:

З кінцем місяця падолиста 1925 в У. Н. Союзі було.	
повнолітних членів	18.075
дітий членів	11.535
Разом всіх обезпечених	29.610

УВАГА

котру кождий відділовий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї тісно застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім звіті за місяць падолист 1925 р. як суспендовані або виключені за неплаченнє місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом орґанізації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (грудня) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Єсли цего не зроблять до кінця місяця грудня 1925, то в січні 1926 року мусять виповнити нові аплікації (просьби о принятте) наколи схотять бути дальше членами У. Н Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі в міс. падолисті 1925 р. взяли переступні листи а еще доси не зголосились до іншого правоістнуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяці грудні 1925 р., бо на другий місяць то є в січні 1926 року стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

І. Каштанюк, гол. рек. секретар.

МІТИНҐИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

ФУЛТОН, Н. Й. Тов. Зап. Січ, від. 263, повідомляє членів, що мітинґ відбудеться дня 13. грудня в польській гали на Бродвей. Проситься всіх членів прийти о 2-ій годині пополудни і принести по 30 центів за календарі, котрі будуть роздані на мітинґу. — Мих. Бунда, предс.; Мих. Лобур, секр.; Дм. Надворняк, кас.

ЙОРКВІЛ, О. Бр. св. Стефана, від. 77, повідомляє, що річний мітинґ відбудесь о 9-ій год. рано в неділю, 20. грудня, в гали майнерській. Проситься всіх членів прибути. Буде вибір нового уряду на рік 1926, справозданнє з балю і инші важні справи. Неявившийся член заплатить кари 50 ц. а у-[illegible]